

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA. Material som publiceras i Merdeka & ÖsttimorInformation kan också publiceras i <http://www.globalarkivet.se>.

Västpapua i USA:s kongress

Under FN:s beskydd undertecknade Indonesien och Nederländerna 1962 en överenskommelse angående Västpapua i New York. Avtalet stipulerade att det skulle hållas en folkomröstning genom vilken det västpapuanska folket skulle uttrycka om de vill bli ett eget land eller en del av Indonesien.

Länderna undertecknade detta avtal på grund av att Västpapua var holländsk koloni från 1848; Indonesien var koloniserat sedan 1602. Under kolonialtiden kallades båda regionerna Nederland Oost Indie (Nederländska Ostindien).

Indonesiens uppfattning om Västpapua när självständighet proklamerades den 17 augusti 1945 var att alla områden som hade ingått i Nederländska Ostindien skulle tillhöra Indonesien. Det sades också att det för Indonesien var rättfärdigt att kämpa för att Västpapua skulle bli fritt.

I stället för att genomföra en folkomröstning baserad på principen en man, en röst följde Indonesiens regering gemensamt konsensus (musyawarah) 1969. Under

militärens hot samlade Indonesien ihop 1.025 papuaner, bychefer från avlägsna byar och personer som de kunde lita på i en barack. Efter två veckors indoktrinering deklarerade Indonesien att det västpapuanska folket demokratiskt hade uttryckt sin vilja att området skall tillhöra Indonesien.

Tidningskommentarer

The Japan Times skrev den 27 juni 1969 bland annat: "The government of President Suharto choose to proceed with an act of free choice to further international goodwill. But every Indonesian leader from the President on down has insisted for the past two years that any decision against Indonesia during the act of free choice would be totally unacceptable to Indonesian national pride". Den schweiziska tidningen Der Bund skrev den 12 augusti 1969 bland annat: "Wie Indonesien Westirian gewann. Ein seltsamer Volksentscheid ohne Volk". (Hur Indonesien vann Västra Irian. En sällsam folkomröstning utan folk)

Protester undertrycks

Västpapuaner som protesterade mot den arrangerade folkomröstningen arresterades. ”De som fångslas torteras och mördas säger den brittiska journalisten Michael Donald i sin artikel ”Tribes wiped out in secret way” i The Observer första juni 1969.

Det har nu gått mer än trettio år sedan Västpapua inkorporerades med Indonesien, men förhållandena är annorlunda än vad diktatorn Suharto och hans efterföljare utlovade. Repression och fattigdom präglar det dagliga livet. Trots att enorma naturrikedomar utvinns som ger miljarder dollar till den indonesiska statskassan, lever papuanerna i fattigdom och misär. Den nuvarande indonesiske hälsovårdsministern har själv sagt att undernäringen i Västpapua är den värsta i landet. Jakartatidningen Kompas rapporterade för ett tag sedan att 80% av papuanerna lever i fattigdom.

Söndra och härska

Eftersom papuanerna vill styra över sitt eget land, har Indonesiens regering tillämpat en ”devide et impera-” (söndra och härska) taktik. Västpapua delades i tre provinser utan att folket tillfrågades. Det har också kommit förslag om att området ska få en speciell autonomistatus. Regeringen i Jakarta menar att med en speciell autonomistatus och en delning av Västpapua i tre provinser blir det lättare att administrera området och utvecklingen kan gå snabbare.

Folket är emot regeringens politik, eftersom de har sett vad denna politik lett till i andra delar av Indonesien. Man säger att syftet bara är att tillsätta Jakartavänliga personer vid makten och att göra det lättare att kontrollera samt tysta ner det folkliga missnöjet mot myndigheternas och militärens orättvisa behandling av folket under de senaste 30 åren. Folket menar att integrationen med Indonesien måste omprövas enligt internationell praxis om rätten till självbestämmande för koloniserade folk, alltså en folkomröstning baserad på principen ’en man, en röst’ och inte ett manipulerat konsensus.

Ett steg framåt

Efter många års vädjan om stöd från den

internationella opinionen för att protestera mot övergrepp som den indonesiska militären begår har Västpauafrågan kommit att uppmärksammas i USA, där kongressmännen Faleomavaega och Donald Payne har tagit upp den. I ett pressmeddelande den första juli i år säger man bland annat: ”International Relations Committee passes State Dept Authorization Bill with Mr Faleomavaega and Mr Payne’s language about West Papua.

Congressman Faleomavaega announced that on June 9, 2005 the International Relation Committee passed H.R 2601, the State Department Authorization Act for FY 2006. Included in the bill as historic language submitted by Congressman Faleomavaega and Congressman Donald regarding West Papua.

For some time, Congressman Faleomavaega and Congressman Payne have worked to bring attention to the plight of West Papuans who have suffered under brutal Indonesian rule for more than forty years. In March 14, 2005, more than 37 member of the Congressional Black Caucus (CBC) joined with Faleomavaega and Payne in signing petition letters to the U.S Secretary of State and United Nations Secretary General calling for a review of West Papua’s political status and lending support to West Papua right to self-determination”...

I slutet av pressmeddelandet står följande: ”While H.R. 2601 must still pass the House and Senate, this language remains historic and sends a strong message that Congress will no longer tolerate the human rights abuses that have been perpetuated against the people of West Papua by the Indonesian military since 1969. West Papua’s cry for justice and freedom has not fallen on deaf ears and hope remains that U.S Congress and the international community will stand together to bring an end to the exploitation of West Papua”.

På grund av denna utveckling i Västpauafrågan har regeringen i Jakarta skickat ett antal delegationer till Washington. Förmodligen är deras syfte att föra bort H.R. 2601 från representanthuset och senatens agenda.

Hendrik Amahorseja